

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap martius 22^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12/kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

*Egy örült naplójából.**(Folytatása.)*

Mint villám szökelt valami fejemen keresztül: 's én vissza emlékeztem ama két ebnek párbeszédére. — „Jó, gondolám magamban, így mindent megtudok; birtokába helyezem magamat e' két undok porongy levelezéseinek. Ennek fontos felfedezésre kell alkalmat nyújtani.“ Megvallom, már egyszer magamhoz csaltam Medschit, 's mondtam neki: — „Hallgass csak Medschi, most magunk vagyunk; és ha akarod, az ajtókat is bezárom, hogy senki ne lásson. — Beszéldelem nekem mind azt, mit kisasszonyról tudsz. — Hogy' van urnőd, he? Esküszöm neked, senki sem tud-meg semmit.“ — Hanem a' gonosz ebke behuzta farkát, megcsóválta, hajlongott, mintha nem értett volna, 's kifutott. Már régen gondoltam, hogy ez eb okosabb az embereknél, 's csaknem elhiszem, hogy beszélni is tud, csak hogy fejeskedik. Ő rendkívül politicus, mindent észre vesz, minden lépésöket az embereknek. Nem, holnap akár mint a' Swerkowházhoz megyek, Fidélet kihallgatom, 's ha lehet, minden levelet, mellyeket Medschi neki irt, lefoglalok.

November 12-kén.

Délután két órakor azon feltétellel, hogy Fidélet lássam 's kihallgassam, útra keltem. — Midőn a' hatodik emeletbe felvergődtem, 's esengeték, egy leányka jött elő, csinos szeplős kis leányka. Mindjárt egyiknek ismertem ama két dáma közül. Egy kissé elpihult, és én gondoltam: „Hej galambocskám, szeretnél-e egy kedvest?“ — „Mit parancsol?“ — kérde a' leány. — „Szeretnék kegyed kutyácskájával beszélni.“ — A' leány megzavarodott, látszott kényszerrel, hogy ostoba.

Az ebecske éppen ugatva futott-ki. Meg akartam fogni, de a' csunyaporongy csaknem ujamon harapott. Ekkor láttam-meg kosarát egy szegletben. Hah! éppen erre van szükségem! Hozzá léptem; szét-tartam a' szalmát és végtelen gyönyörűségemre, egy kis kötet-papírkát vontam elő. Midőn ezt a' csunya eb észrevette, először nekem

kem rohant, azután midőn megszagolt, hizelkedni 's nyalakodni kezdett. De én mondtam: „Nem kedvesem, à Dieu!“ — és elsiettem. A' leány biznyosan őrülnék tartott, oly zavartt volt külseje.

Haza érvén olvasáshoz akartam fogni, minthogy gyertyavilágnál egy kissé roszul látok; de Mawrának eszébe ötlött a' padlatot tisztítani. Ezek az ostoba finn nők mindig alkalmatlan időben tisztogatnak. Tehát kalandomról elmélkedve sétálni indultam. E' levelek — gondolám — mindent kitárnak előttem. Az ebek igen okos nép; ők tudnak minden politikai nézponot, 's azért is e' papirokban minden benn lesz, minden tette az igazgatónak. Talán jó elő valami róla is, kit én — de semmi! csendesen! — Estve felé vissza jöven, többnyire ágyban feküdtem.

November 13-kán.

Most majd meglássuk! — Az irás olvasható, de a' vonásokban még is van valami ebemű. — Olvassuk:

„Kedves Fidèle! Még most sem tudok polgári nevedhez szokni. Mintha nem is tudtak volna jobbat választani! Fidèle, Róza — milly közhang! De félre ezzel! Igen örülök, hogy egymásnak irhatunk.

Az irás korrekt, a' pontozás és nagybetűk elrendezése jó.

„Gondolatinkat, érzelmeinket, előérzetünket, egymással közölhetni, úgy vélem, első java a' világnak.“

Hm! ez a' gondolat egy tudós munkájából van kivéve; kár, hogy nevére nem emlékezem.

„Ezt tapasztalásból mondom, bár házunk kapujánál alig voltam tovább a' világban. Nem foly-e életem csupa gyönyörök közt? kis-asszonyom, kit papa Sophiának hív, mértéktelenül szeret.“

Ej, ej! — semmi! semmi! csendesen!

„A' papa gyakran czirógat. Theát és kávé iszom téjfellet. Ah ma chère! neked meg vallom, semmi gyönyörűséget nem talállok oly nagy csontokon, millyeneket Sultanunk a' konyhában kap. A' kevert levesek izét is szeretem, hanem kapor és fűszer ne legyen benne.“

Az ördögbe! milly bolondokat firkál össze, mintha semmi okosabb írni valót nem találna! Lássuk, más oldalán lesz-e valami okosabb.

„Örömmel tudósítalak minden előjöhető esetekről. Már valamit mondtam a' főszemélyről, kit Sophia papának hív. Különös ember.“

Aha, végre itt van! hiszen ezt gondoltam! ő nekik politikai nézetök van mindenre. Lássuk hát mi lesz a' papával!

„Különös ember. Többnyire hallgat, ritkán beszél; de a' mult héten állandóul ön magával beszélt: — „Megnyerem-e, vagy nem? — 's e' mellett egyik kezéből másikba szedegetett egy papírkát, és

szüntelen ismételte: „megnyerem-e, vagy nem?“ — Egyszer hozám is fordult e' kérdéssel: „Mit gondolsz Medschi, megnyerem-e, vagy nem?“ — Én semmit sem értettem! belőle, körülszaglaltam csizmáját, 's elfutottam. Egyszer ma chère! egy héttel később, nagy örömmel jött papa haza, és egész reggelen át urak jöttek egyenruhában és tisztelkedtek. Asztalnál olly vig volt, millyennek még nem láttam. Kisasszonyom Sophia“ —

Ah! most Sophiáról hallunk. Eh, teringettét; de semmi, semmi, csendesen!

„Sophia rendkívüli örömmel megy tánczvigalomba, ámbár az öltözködésnél többnyire boszongodik. Én nem tudom megfogni, mi gyönyörűség lehet tánczvigalomba menni. — Sophia reggel hat órakor jó haza, és én halvány, beesett arczán mindig észre veszem, hogy szegénynek nem adtak semmit enni. Megvallom, nem tudnék így élni. Istenem! ha én saucet (mártás) kappan és sült pulykával nem kapnék, mi lenne belőlem?! A' sauce és tészták jók, csak babot, krumplit és répát ne lássak.“

Rendetlen, egyenetlen sztyl! mindjárt látszik, hogy nem ember írta. Rendesen kezdődik, 's ebül végződik. Lássuk máshol! Hm! itt már egyszer datum is van!

„Ah, kedves, alig várom a' tavasz jövetelét; Szivem dobog. Tudnod kell, hogy sok tisztelőm van. Rendesen ablaknál ülve nézem őket. De ne hidd ma chère! hogy szivem e' hódolatokra egykedvű marad! o nem! Ha te egy gavallért láttál volna, mint szokelt-át a' szomszédház sövényén, neve Tresor! Ah ma chère, milly szép ő!“

Pokolba e' bohóságokkal! hogy' lehet illy bolondságokat összeírni? Adjatok valamit az emberekről; én az embereket akarom látni! Én élelmet akarok, olytat, melly lelkemet enyhítse. Fordítsunk! nem találkozik-e valami jobb a' más oldalon?

„Sophia asztalnál ült 's vartt. — Én kipillogattam az ablakon, mivel örömet nézem a' keresztül menőket. Egyszerre jó az inas, 's jelenti: 'Teploff!' — „Jó!“ — kiáltá Sophia, és olly erősen ragadt meg, és olly tüzesen csókolt. — „Ah, Medschi, ha tudnád, ki az! Egy kamarás, barna — és milly szemek! fekete és tüzes.“ — 'S ezzel szobájába futott. Egy perczzel később bejött az ifjú kamarás, fekete barkójával; tükörhöz közeledett, rendbe szedte haját, 's körülnézett a' szobában. Én morogtam, és szokott helyemre mentem. Sophia csak hamar visszajött, 's vidor köszöntéssel viszonzta bókolatát. Ugy néztem, mintha mit sem vennék észre, ki az ablakon, de fejemet úgy tartottam, hogy mindent meghalljak. — Ah, kedvesem, milly bolondságokat csacsogtak össze! Arról beszéltek, hogy egy dáma milly rosszul csinált bizonyos figurát a' tánczban; hogy

bizonyos Boboff mellfodraival milly igen hasonlított az eszterághoz; hogy bizonyos Lidin asszonyság azt hiszi, kék szemei vannak, pedig szemei zöldek 's a' t. — Én nem tudom, ma chère, mi van e' Teploffon, mi bájolót talál benne a' kisasszony."

Nekem is úgy tetszik, itt nincs rendén a' dolog. — Az lehetlen, hogy Teploff őt annyira megbűvölhette volna. Tovább!

„Ma chère Fidèle! Bocsáss-meg, hogy olly sokáig nem írtam. Tökéletes részegségben voltam. Milly igazán mondja egy író: a' szerelem új élet. 'S ezenkívül házunkban nagy változások történtek. A' kamarás minden nap jó hozzánk. Sophia dühödésig bele szeretett. Papa igen vidám. Sőt Gergelytől, ki mindig ön magával beszél midőn a' padlatot sepri, hallottam, hogy nem sokára lakadalmom lesz, mivel a' papa Sophiát, mindenképp' férjhez akarja adni egy tábornok, kamaráshoz, vagy ezredeshez."

Az ördögbe! mindig kamarás vagy tábornok! Én magam is örömet volnék tábornok, nem azért, hogy kezét megnyerjem 's a' többi, — hanem tábornok szeretnék lenni, hogy lássam, mint forognak körülöm, 's azután szemökbe mondhatnám: gondolk is én veletek! — Örültté lehetnék! — Darabokra szaggattam ez ostoba eb leveleit.

December 3-kán.

Az nem lehet! ostobaság! Menyekző nem lehet! — 'S mi ő, ha kamarás is? — Semmi egyéb, mint tiszteletbeliség; semmi látható, semmi kézzel fogható benne. Azzal, hogy ő kamarás, nem szerezhethet homlokára egy harmadik szemet, 's orra nincs azért aranyból. Már sokszor akartam oda hatni, honnan e' különbségek. Miért vagyok én tiszteletbeli tanácsnok? Talán gróf is vagyok, vagy tábornok, és csak úgy tetszik, mintha tiszteletbeli tanácsnok volnék. — Meglehet; — hiszen én magam sem tudom, ki vagyok. Mennyi példa van a' történetekben: itt láttok egy közönséges — nem nemest, semmit egyebet mint polgárt, sőt csupán parasztot; 's egyszerre magnás, báró, vagy mit tudom én, mi lesz belőle. És ha ilyesmi történhetik paraszttal, mi nem lehet a' nemesből? Példának okáért belőlem: jobb vállamon epaulette van, bal vállamon ismét epaulette, mellemen kék szalag! mi? no most, milly danát fog az én szépem énekelni? mit mond ehez igazgató papánk? O ő rettenőleg dicsvágyó! ő szabadkőmives, ámbár tettei magát. De én mindjárt megtudtam, hogy szabadkőmives. Midőn valakinek kezét nyújtja, csak két ujját bocsájtja-ki. Nem lehetek-e én véletlenül tábornok, kormányzó vagy más ilyesmi? Én csak azt szeretném tudni, miért vagyok én tulajdonképp' tiszteletbeli tanácsnok? miért éppen tiszteletbeli?

December 5-kén.

Ma egész reggel hírlapokat olvastam. Különös dolgok történtek Spanyol országban! ki nem okulhatok belőlek. — Irják, a' thrón megürült, 's a' karok zavarban vannak az uralkodó választása ügyében, a' zendületnek lehetlen elmaradni. — Ez különösnek tetszik nekem, Hogy' ürülhet-meg thrón? Mondják, egy Donna lép a' királyi székbe. — Egy Donnának nem lehet oda fellépni, teljességgel nem. Thrónon királynak kell ülni; 's a' király is bizonynyal van valahol csak némileg ismeretlen. Talán közel is van, más nézetekből, vagy félelemből a' szomszéd hatalmasságoktól, mint francia ország, vagy mások, rejtezik — vagy más valami oka lehet.

December 8-kán.

Ma készen voltam a' cancellariába menetelre, midőn több ok visszatartóztatott. A' Spanyol viszonyok nem mennek-ki fejemből. Hogy' lehetne az, hogy egy Donna királyné legyen? Ezt nem is engednék-meg; de Anglia sem egyeznék-meg benne, 's még politikai érdeke egész Európának is így hozza magával. Meg kell valla-nom, ezen esetek olly feszültségbe hoztak úgy megzavartak, hogy egész nap semmit sem tehettem. Mawra azt jegyezte-meg hogy, ebéd-nél nagyon szórakozott voltam. És valósággal csupa szórakozásból két tányért úgy földhöz vágtam, hogy darabokra pattogott. Délután a' sima hegyre sétáltam. Semmi tudomásra méltót nem tudtam következtetni. Azután többnyire ágyon feküdtem, S p a n y o l o r s z á g viszonyaiba elmélyedve.

2000 év. April 43-kán.

Mai nap a' legnagyobb ünnepély napja. Spanyol országnak van királya. Megtaláltatott: e' király én vagyok. Eppen ma tudtam-meg. Megvallom, egyszerre, mint egy villám által érzem magam megvilágítva. Meg nem foghatom, miképp' hihettem és képzelhettem, hogy tiszteletbeli tanácsnok vagyok. Mint jöhetett illy örült gondolat agyamba? Jó hogy valakinek eszébe nem jött engem örültek házába záratni? Most minden kifejlett előttem; mindent úgy látok, mint sima tenyeren. Ezelőtt meg nem foghatom, mint felhőben állt előttem minden. És ez, úgy gondolom, onnan jó, hogy az emberek úgy képzelik, mintha az agyvelő a' fejben volna: pedig éppen nem így van. Az agyvelő széllel jó a' kaspi tenger felől. — Legelőször Mawra tudta-meg tőlem, ki vagyok. Midőn megtudta, hogy egy spanyol király áll előtte, kezeit feje föltt össze csapta, 's csaknem megfásult félelmében. — Az ostoba, soha sem látott még Spanyol királyt! Igyekeztem őt megnyugtadni, 's mondtam neki, hogy nem leszek kegyelmetlen azért, mivel olykor rosszul tisztítá csizmáimat. Közönséges emberek ők, fensőbb tárgyakról nem igen lehet velök beszélni. De azért

ijedt volt meg, — mert azt gondolja, minden spanyol király olyan, mint II-dik Fülöp volt. De én megmagyaráztam neki, hogy közttem 's Fülöp közt semmi hasonlatosság nincs.

A' cancellariába nem mentem. Manó vigye-el! — Nem, barátim, többé nem kaptok-be! az ő piszkos írásait nem fogom többé irdogálni!

(Vége következik.)

HAZAI HIRLELŐ.

* Gyász-hir Gyönkről. — Bőjt-más hava 3-án a' semmi kivételt nem ismerő halálnak mogorva kezei által tíz hónapi betegség után elhervaszta az örök életre költözött Dorjai Hajós Sámuel több t. n. vgye táblabírája, és a' tolnamegyei egyház gondnoka — életének 85. évében. Nevét az idő mohától féltetni nem lehet; nemcs jótékony tettei megörzik, és megmentik őt a' feledékenység tengerének mélységétől; késő maradék is hálásan vissza fog emlékezni, dicsérvén és áldván termékeny végintézetének a' közjóra hatását. Tetemei illő szertartással martius 5-kén takarítottak-el a' tanuló ifjúság, hiv jobbágyság, 's számosoknak gyászkiiséretével.

Gyermekei a' boldogultnak nem levén, vagyonának nagyobb részétlközhasznu intézetekre áldozá. A' helybeli gymnasiumnak hagyott 16.000., pápai collegiumnak 2.000; szegszárdi kórháznak olly feltétellel, hogy ott a' szegény sor-sú gyönkeiek díj és kivétel nélkül fölvetessenek, 800; minden jobbágynak a' zselléreket sem vevén-ki, 20 pengő forintot. — Áldás 's béke lebegjen pe-rai fölött!

STANN.

KÜLÖNFÉLE.

Farsangi fánk-pesti 's vidéki lisztbül.

1) ,Meghívott-e már valaki tánczra Anikó? — „Nem biz' engem ma-mám; egyik még csufolódva hozzám-jött, 's kérdé, hogy van-e Anikaszírozva. Talán azért, mert kisvárosi vagyok. A' csunya, kereszt apám Zsigája volt, ki őszül fogva itt tanul; rá ismertem!“

2) ,Nézd, csak nézd, annak ott tyukszeme lehet lábán, mert fel-fel bicezen táncz közben, ugy-e hogy fájdalmában? — „Divat az jó atyám; mind ugy kering most.“ — „Divat? no fiam most már ígérem, hogy eljövök eszten-dőre is báltokba, hogy láthassam még éltemben, mint keringtek majd egy láb-on — divatból.“

3) Egy német uracs kezébe jutván a' fiatalok bálja táncrend könyve, fejcsóválva forgatta újjai közt mondván: „soha sem hittem volna, hogy Tan-crédet illy mignon-kötetbe lehessen foglalni!“

4) ,Hogyan állja-meg fiatal ember, hogy füzértánczot nem tánczol? — „Nem lehet; homeopathice élek, 's a' mellett a' fűszer főleg tilos!“

—ghy.

A' gyűrűk első kora.

Ha, miket a' teremő szorgalom, — így ir egy nagy férjfiú — vagy nyil-vábban, a' találós hiúság létesite magasztos ékek rendein, vizsga figyelem-mel vezetjük kémlő lelkünket; ha némellyek számos mesterkéz remekeivel ékített, 's mintegy ezüst-aranyba foglalt uj-jain legeltettjük ügyes szemeinket:

alig lelünk, ugyhiszem, oly tökélyesen képzett ékességet, mellynek akár-milly részben is, a' bár naponnanivá alázult szerény hiúság-fúttá gyűrű, a' végetlenség e' nagyszerű jelképe, engedne elsőséget. Ugyan is, hol ama, noha legizleteseb ékszer, melly teljesb idomzat- 's kényelmesb hordhatással kérkedik, holott ezzel koronázott kis ujjod is akadálytalanul viheti szolgál-tatát? De tekintsd kissé anyaga drága voltát is, melly a' föld-érlelte érczek leg-beecseshje — arany, ezüst. Bámulva kénytetik bizonynyal, bár gyéren, szem-lélni az ember, midőn némellyik terjedelmes vagyona, több falvak 's egyéb javai értékét egyetlen gyűrűjében, o' büszke fitogtatása parány szerében játszva hordozza még a' legkisebb ujon is!

A' gyűrűk eredete napunkig csak talány. Regéli ugyan több költő ezek-nek eredetét Hercules Prometheushoz, midőn őt nehéz bilincséből kioldá, in-tézett ama parancsából, melly ezt márvány darabkát fogláló vasgyűrű vise-lésére készte; mit azonban Plinius és egyebek alapos gyámokkal kétségbe hozni sőt eldönteni törekszenek.

De mind eredetük ideje, ugy feltalálási helyük is bizonytalan. Majd hel-lenek, majd romaiak, majd izraéliták, kiknek körükben létre kelésök hirdet-tetik. A' hány fő, annyi vélemény. Plinius hiszi, hogy a' trójai vész előtt nem létezvén, itt kelle először fényt látniok, vak hiedelmét koszorús Homér állításával támogatván, ki ama királyi áldozat emléke remek dallásában arany p e r e c z e k, fülékek, 's más drágaságokról emlékezik. Azonban, mennyire csalatkozik a' mesés férjfiú, tanúsítja Trójának romba hanyatlását előző 550 's több év. Ugyan is, ki nem tudja, hogy Pharao, Egyiptusnak e' nagy királya, a' testvéri kajánság-üldözte Józsefnek saját gyűrűjét húzá ujóra; hogy Judas Thamares menyének ön gyűrűjét 's pálczáját nyujtá-át emlékül; hogy maga az ur arany gyűrűvel kíváná ékitni az ó frigyi szekrényt; hogy a' romai nép már keletkezése hajnalán vas gyűrűvel, mint divatos foglalóval, kötelezé magát a' boldogító házasságra?

Tagadhatlan, hogy a' gyűrűk, kivált aranyból, eleintén igen gyéren va-lának láthatók; azonban, miután a' gögös romaiaknál ragályos kórként ter-jedett az azokkali élés: követeik, hogy az idegenek nagyobb figyelmét 's te-kintetét vonják magukra, a' napi szokástól, melly a' vas gyűrűk hordásá-ban központosula, elállván, arany gyűrűt húzának ujjaikra. De ez csak ki-küldendő követeiknél; mert egyébként még a' küzdő 's más játékok alkalmá-val is, mellyekre a' nép szokásaihoz illő fényben 's pompában seregle, csak-vas gyűrűk láttattak. Miután pedig az alábbi rang is aranybóliakat merészle szerezní, 's ezek által a' megkülönböztetés elleneztetését sejté a' felsőbbség: szigorú törvény hozaték, nehogy valaki a' tanácsbelieken, vagy ide némi be-folyással levőkön kül, aranyat viselhessen. Sőt ezennel a' gyűrűk általános hordhatása is csak nagy férjflaknak; kik a' hadban kitüntek, engedték-meg. Innét Julius Cäsar, midőn vitézeit serkenté, mintegy esküt mondani látszatván, arany gyűrűvel ékített ujját mutatá-fel, mit a' néző sereg, vél-vén, hogy ő is ollyannal ajándékoztatandik, dicső elszántsággal küzde-meg ellenével.

Végre időfolytával annyira terjedett azoknak viselése, hogy, mint Livius és Plutarch írják, Hannibal a' cannai hadban elhunyt romai hősök ujjairól le-vontt három véka gyűrűt küldé honába. A' Carthagoiak annyit hordhattak, a' hány hadban jelen voltak.

A' régiek csupán bal kezök ujján, melly ettől gyűrűujjnak mondatik, hordák gyűrűiket; 's ezt Numa parancsából. 'S miért éppen balujjon? Külön-

bőző a vélemény. Mások ama szerénységből erednek hizelgik e' szokást, hogy e' tettel némileg menthető hiúságuk. Mások, hogy a' jobb kéz a' kard 's egyebek markolásában még ez által sem gátoltassék. Mások a' közönségesen befoglalt drága kő miatt, mely ezen kézről, mint nem olly igen elfoglaltról, nem könnyen veszhet-el. De legvalóbb színűnek látszik ezek fölött Macrobius szerint amaz állítás, hogy bizonyos ér, mely a' szívből ered, azon ujba hat, 's ez által a' szív, egyéb testi részek legnemesbbike, mintegy megkoronáztatik.

Első és legrégibb használatuk, ha több jeles írónak hihetünk, a' lezárásnál volt. Ezek által zárattak-le levelek, palaczkok, szekrények 's minden kedvesebbek. 'S illy használásuk már az ó frigyi Izrael kőborfiai közt is ismeretes. Így Isabel ama rendjeit rejtő levelét, melyben Naboth kivégeztetése jelentetett, gyűrűjével állítatik pecsételni. Így Darius; a' hatalmas perzsa fő, a' Danielt beljében tartó oroszlán-barlangra gördített követ ön 's udvarnokainak gyűrűnyomásával erősíté.

A' gyűrűket közönségesen több vagy kevesb értékű kővek más más metszvényekkel ékíték. Octavian gyűrűjei kővébe a' thebasi szörny metszetett, melyet utóbb, midőn némelyek balra magyaráznák, Nagy Sándor képére változtatott; Maecenas, ennek lelki barátja békát; Pompeius oroszlánt; a' romaiak fejedelmek arczulatát.

Később, midőn a' hiúság tengerébe mélyebben ereszkedék a' gyenge emberiség, ékül kezdetek szolgálni. Így tudjuk a' szent lapokból, Judith, Holofernes táborába fénynyel lépendő, egyéb ékei között gyűrűt is felvevé. A' romaiak hüvelk 's közép ujjaiakon kívül, a' többit gyűrűkkel rakták-ki, elannyira, hogy időszakonként más-mással élnének, 's minden újra tartozókat más névvel különbözténeek.

Időnkben majd a' felhozott okból hordoztatnak, majd tiszteltetés jeléül, kivált egyházi személyektől Legközönségesb használásuk a' házassági egybeköttetésnél, mit, hogy a' mult hosszú farsangban több szépeink szerencsével cserélhettenek, szívből ohajtom!

L Á P I.

Különös történet. Troyes, francia városban, élt Huchard nevű kereskedő, kinek nagy és édes apja 54-dik esztendő korában, még pedig mindketten ugyan azon egy napon, télhó 16-kán, halt-meg. A' fiú, ki a' babonára, 's így ez eseményre is keveset vagy éppen semmit nem tartott, télhó 15-kén tizenhetedikére ebédre hívá-meg barátit, még pedig ezen tréfás megjegyzessel: „ha 16-án meg nem halok.” — 16-ik reggelén hirtelen megbetegszik Huchard, 's estve — már nyújtóztató padon fekszik. Így nagyapa, fiú és unoka ugyan azon életkorban 's ugyan azon egy napon haltak-meg!

A' serail-i könyvtárról Texier utazónak egy levele következőleg szől: Aja Sophia és a' többi mecset mellett a' Serail némely részeit is megtekintők. Én a' könyvtárba mentem; ez kised, mecset idomú épület, mely a' belső udvarok egyikére nyílik. A' szekrényben tömérék török 's arab nyelven írott könyv áll szép rendben: a' szomszéd szobában ellenben rendetlenül halmozvák egymásra a' czim nélküli kötetek, melyeknek felforgatása 's átnézése érdekes lenne. Ugy hiszem, érdekes tárgyakat tehetne bennök találni; de ehhez előbb a' követ engedelmet kellene megnyerni.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utza 612.